

«Rasehesten Nashua er blitt solgt for 1.251.200 dollar, eller vel 8,4 mill. kroner, heter det i et New York-telegram i dag. Den tidligere rekordprisen for hester var på 700.000 dollar, som Aga Khan i sin tid betalte for Tulyar. Det er den kjente travsportmannen Leslie Combs fra Lexington, Kentucky som nå har kjøpt Nashua fra den tidligere eier, briten sir Nasrullah, og dermed har mr. Combs sikret seg uødelighet i hestestaten Kentucky.»

Bergens Tidende lørdag 17. desember 1955

– JEG FULGTE BARE SKILTINGEN, sa mannen som kjørte seg litt fast i Håkonsgaten her forleden. Ifølge avisreportasjene var han middelaldrende, og det var visst konen også. Om han hadde hatt på da bilen tippet ned i hullet – som definitivt ikke var der sist han kjørte her – ble det ikke sagt noe om. Sånne plagg faller jo lett av når du står opp ned her i livet.

■ Det er lett å hørse lere med den slags fremferd i trafikken. Og når alt gikk bra med både passasjerer, bil og hull, kan vi jo le litt av det hele, en munter historie midt oppi all verdens elendighetsnyheter. Til og med han som hadde gravd hullet var i god tro.

■ Nå har det seg sånn at politikerne helst vil parkere bilistene i hull, dertil egnede, riktignok, men dog. Og de som ikke vil, skal betale dyrt, 60 kroner for en time ved en av de ti gjenværende (åtte av dem er for handikappede) uteplassene i Sentrum.

■ Så var det en bevisst tanke bak hendelsen i Håkonsgaten? Hadde han rett, mannen, da han påsto at han blindt (i alle fall på ett øye) fulgte pilene? Var han dømt til å ende i hullet? Var det første advarsel? Om at det skal koste å kjøre i feil hull? Selv om en er middelaldrende, har Volvo og konen ved siden av. Bra at det ikke var hun som kjørte, forresten.

Ketil Johnsen
ketil.johnsen@bt.no

SuDoku hjernetrim

Fyll ut de tomme feltene slik at både de lodrette og vannrette radene, pluss hver av boksene med 3 x 3 felter, inneholder alle tallene fra 1 til 9. Oppgavene varierer i vanskelighetsgrad, merket med prikker fra 1 til 5. Løsning på motstående side

En uvanlig visitas

– Så gruelig pene mennesker er, utbryter biskop Ole D. Hagesæther plutselig. Hverdagshistoriene han får se og høre på visitas hos Flimmer Film går rett til bispeshjertet.

SILJE VESTVIK
ERIK BREKKE (foto)
silje.vestvik@bt.no

Det er ingen ordinær visitas biskopen har begitt seg ut på denne formiddagen i desember. Han er på besøk i de hyggelige lokalene til Flimmer Film, hos de entusiastiske menneskene bak prosjektet «Digitale fortellinger», der vanlige mennesker lærer å uttrykke seg gjennom korte filmer.

I tillegg til kaffen får biskop Hagesæther derfor servert den ene gripende hverdagshistorien etter den andre på lerretet, laget av og med dem det gjelder.

– Hele prinsippet er at folk skal kunne fortelle sin egen historie. Vi bare lærer dem teknikken og metoden, så bestemmer folk selv hva de vil fortelle. Vi legger ingen føringer til grunn, forklarer produsent Christen.

Og til tross hva man kanskje kunne tro, er det ikke så vanskelig å lage en minifilm. Materialet hentes fra det personlige arkivet, enten det er bilder, videonutter, kinobilletter eller tegninger. Det eneste kriteriet gjengen bak prosjektet setter er at folk forteller om noe som er viktig for dem.

Resultatene er ofte svært rørende, enten de handler om en ny familie, en død kamerat eller det å kunne synge. Det synes biskopen også.

– Den der var jo nydelig, smiler han etter filmen «Farfar og meg», som en ung jente har laget om det

BISKOPEN PÅ BESØK: Biskop Ole D. Hagesæther ble både rørt og begeistret over hverdagshistoriene på film han fikk se da han besøkte Flimmer Film. F.v. prosjektleder Eli Lea, produksjonsleder Rune Smistad og prosjektleder Hanne Jones.

gode forholdet hun har til bestefaren sin.

Mange bruksområder

Ole D. Hagesæther er full av entusiastiske spørsmål, og trekker snart parallellen til sjelsorgarbeid.

– Dette prosjektet arbeider på forskjellige plan. Du dokumenterer noe som betyr noe for mennesker. Samti-

dig gjør det noe med deg selv. Du lærer å tore å kjenne på dine egne følelser, og lærer at din stemme kan bli hørt. Det veldig mange lengter etter, er å bli sett, sier biskopen.

– Gud er også fornøyd

– Det er veldig fint å se at du lever deg inn i filmene, kommenterer Fasmer. – Det er ikke vanskelig, repliserer

biskopen. – De er direkte, uten filter og går rett inn i meg. Jeg får bare lyst til å snakke om disse folkene. Mennesker er egentlig gruelig pene!

Og når visitasen går mot slutten, er det ingen tvil om at Hagesæther har likt seg. Biskopen går begeistret ut døren, med planer om å fortelle om verktøyet til nøkkelpersoner i sitt miljø som arbeider med media,

ungdom og trosopplæring. – Dette var en annerledes visitas, kjempeartig. For meg er dette konseptet veldig brukelig, fordi det henter mennesker opp og demonstrerer at det egentlig jeg'et også er verdt å vise frem. Jeg tror dette er godt for menneskene, og da tror jeg Gud er fornøyd også, sier biskop Hagesæther med et smil.

O såle mio ...

Arnabuene gikk mann av huse i går formiddag da den lokale skoselgeren fristet med kjempesalg og karaoke.

ELIN ELVSAAS
elin.elvsaas@bt.no

Når Reidar Flatabø (bildet) går inn i pensjonistenes rekker skjer det ikke i stilhet akkurat.

«Eg gjør så godt eg kan, men eg er bare en mann.» Bjørn Eidsvågs ord runger over kjøpesenteret Øyrane

Torg i Arna. Det er godt med lyd i karaokeanlegget utenfor Flatabø Sko. Det var nesten ikke en parkeringsplass å oppdrive utenfor, for ryktet hadde nådd viden omkring: Flatabø'en gir seg, datteren skal ta over styringen, og skoene går for halv pris. Men bare denne timen mellom ti og elleve. Og mens sjefen sjøl svinger seg ute og underholder køen som slanger seg gjennom halve etasjen, har ekspeditørene inne i butikken mer enn nok med å få unna salget.

En av dem som balanserer en stabel skoer til langt opp mot haken, er Mærlyn Østvik Flatabø. Blid og fornøyd viser hun frem posene. Ikke bare har hun fått flotte fjelsko til mannen, men tursko til seg selv har hun også sikret seg. Med demping.

– Jeg var nok litt lur. For jeg var innom for noen dager siden og så på skoene. Tenkte det ville bli kaos her når salget startet. Men jeg liker det, litt førjulskaos, sier hun med et strålende smil.

Overalt står det folk og prøver sko. Noen unggjenter beundrer siste skrik på støvlett-fronten, andre sikrer seg sko til julebordet.

Reidar Flatabø overtok farens skobutikk på Espeland i 1979 og senere åpnet han i Øyrane Torg. Nå skal datteren følge i hans fotspor: Om hun lokker kundene med karaoke, gjenstår å se. Den spreke 62-åringen skal over i pensjonistenes rekker og det blir en travel tid.

– Søndagene skal jeg synge i en gruppe, mandagene hjelper jeg til i

et ungdomslag, tirsdagen har jeg en teatergruppe og så er det damer og litt sånt ... Alt krever sin tid, sier den ferske pensjonisten med et bredt glis.

fortjenstmedalje

En ildsjel av den helt sjeldne sorten! Slik ble **WILLY MONSEN** (bildet) karakterisert da fylkesmann Svein Alsaker tildelte ham Kongens fortjenstmedalje i sølv i går. Det var ikke lite han kunne fortelle om hva Monsen har gjort gjennom mange år, alt i sin fritid. I Nymark Idrettslag kom han med på slutten av 1940-tallet og var aktiv i 50 år. Flere grupper ledet han og var

med i hovedstyret i 15 år, fire som leder. I Røde Kors har han vært med i 60 år, 20 år som instruktør og fem år som formann i kurs- og utdanningskomiteen i Norges Røde Kors Hjelpekorpset. Han var initiativtaker til Nymark Velforening, ledet den i 11 år og var med å gjøre den til et eksempel for andre også ved å gjøre innsats på landsplan. Takket være ham ble «Christies Mølle» gjenreist. Kanskje er det Willy Monsens gode humør og evne til å inspirere andre som så mange har verdsett gjennom årene. Mange ville si noen gode ord om Willy Monsen. Ikke minst ble det understreket at mens mange vil og ønsker, omsetter denne mannen tankene til handling. Kulturleder Berit Tande karakteriserte ham som kulturbygger med stor K. Intet mål er for stort for Willy. Han står på og gir 120 prosent. Selv var Willy Monsen overveldet og takknemlig. Han understreket at han aldri hadde jobbet alene. Han takket alle og delte gleden med dem.

28. NOVEMBER ble lille Eirik født, 3900 g og 51 cm. De lykkelige foreldrene er Elisabeth Hoff Thrane og Leif Thrane. FOTO: PRIVAT

26. NOVEMBER kom lille Oda til verden, 3640 g og 51 cm. Foreldrene heter Heidi Hundhammer og Bjørn Andersen. FOTO: PRIVAT

1. NOVEMBER ble Odd og Elias født på Haukeland sykehus. Foreldrene heter Tina Nordvik og Lars Petter Christensen. FOTO: PRIVAT

14. NOVEMBER fikk Mia en lillebror, 3520 g og 50 cm. Foreldrene heter Hege Eliassen og Per Harald Remme. FOTO: PRIVAT

18. OKTOBER ble Henrik født på KK, 4340 g og 55 cm. Her er han sammen med foreldrene, Linda og Christer Nordvik. FOTO: PRIVAT

13. NOVEMBER ble lille Emilia født i Aalst, Belgia, 3378 g og 51 cm. De stolte foreldrene heter Eva Skarstein og Stein Cleemput. FOTO: PRIVAT

3. DESEMBER ble lille Benjamin født, 3440 g og 51 cm. Her er han omkranset av sine tre storebrødre Jonas (13), Mathias (11) og Nikolai (2). De stolte foreldre heter Hildegunn Pernille Mellingen og Marius Mathisen. FOTO: PRIVAT

29. NOVEMBER ble Michael Christian født i Harlow, England. Stolte foreldre er Gemma Sheaves og Christian Lavik. FOTO: PRIVAT

Tett på-redaksjonen:

Øivind Ask 55 21 47 63
Anne-Grethe Dahl 55 21 45 65
Olav Gorseth 55 21 48 42
Trude Haug 55 21 45 38
Tor Kristiansen 55 21 46 43
Truls Synnestvedt 55 21 46 37
Silje Vestvik 55 21 46 21
Faks 55 21 45 19
Epost: tettpa@bt.no

TIPSTELEFON **02211**